

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Monikou Vackovou v právní věci žalobce: **LEO Express a.s.**, IČ 29016002, se sídlem Kutvirtova 339/5, 150 00 Praha 5 - Radlice, zastoupeného JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M. Ph.D., advokátem se sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1 proti žalovanému: **České dráhy, a.s.**, IČ 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1, zastoupenému JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem se sídlem Křižovnické nám. 193/2, 110 00 Praha 1 o **418.869.000,00 Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

Rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. prosince 2015, čj. 21 Cm 14/2014 – 448 se v I. výroku v části týkající se nároku na zaplacení částky 384.920.000,- Kč **ruší** a v tomto rozsahu se řízení **zastavuje**.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá vůči žalovanému náhrady škody ve výši 418.869.000,-Kč vzniklé zneužitím dominantního postavení na trhu. Rozsudkem ve výroku uvedeným zdejší soud žalobu zamítl a uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému náklady řízení. Rozsudek byl zástupci žalobce doručen dne 8. ledna 2015. Podáním ze dne 21. ledna 2016 vzal žalobce žalobu co do částky 384.920.000,-Kč zpět s odůvodněním, že s rozsudkem sice nesouhlasí, vzhledem k výši soudního poplatku za odvolání je však nucen vzít žalobu zčásti zpět. Den poté, tj. 22. ledna 2016, se proti rozsudku odvolal.

Žalovaný s částečným zpětvzetím žaloby nesouhlasí. Má totiž zájem na tom, aby věc byla projednána v celém rozsahu a rozhodnuto o tom, zda žalovaný za škodu, která žalobci, jak tvrdí, vznikla, odpovídá či nikoli. Obrana proti žalobě je pro něj časově i finančně náročná, vedení sporu a související mediální útoky na něj vrhají špatné světlo, žalovaný má proto zájem na tom, aby věc byla jednou pro vždy vyřešena. Je přesvědčen, že zpětvzetí žaloby není motivováno rozhodnutím ve sporech se žalovaným nepokračovat, ale podat žalobu za příznivějších procesních podmínek. Žalobce podle jeho názoru zneužívá institut zpětvzetí žaloby. Žaloba byla totiž zamítnuta pro neunesení břemene tvrzení, tento nedostatek v daném řízení vzhledem ke koncentraci řízení žalobce zhojit nemůže, může však žalobu podat znovu a v novém řízení uvedený procesní nedostatek odstranit. Žalovaný se rovněž domnívá, že žalobce se cestou zpětvzetí žaloby pokouší spor přenést před jiného soudce a obejít tak institut zákonného soudce. Částečné zastavení řízení je podle jeho názoru navíc procesně neekonomické za situace, kdy věc byla již rozhodnuta a je ve stadiu odvolacího řízení proti rozsudku soudu prvního stupně. Žalobcův postup umožní, aby byla vedena další řízení o dílčích nárocích, která by mohla být pro žalovaného časově i finančně náročná.

Žalobce vzal žalobu zčásti zpět dříve, než bylo podáním odvolání (§ 79 odst. 1 věta první, § 211 o.s.ř.) zahájeno odvolací řízení, o tomto návrhu proto a contrario § 222a odst. 1 o.s.ř. rozhodoval zdejší soud jako soud prvního stupně. Podle § 222a odst. 1 totiž rozhoduje o zpětvzetí návrhu odvolací soud, vezme-li za odvolacího řízení žalobce svůj návrh zpět. V řízení před soudem prvostupňovým platí § 96 odst. 1 až 3 o. s. ř., podle něhož žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela. Je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu zastaví. Je-li návrh na zahájení řízení vzat zpět až po té, co již soud o věci rozhodl, avšak rozhodnutí není dosud v právní moci, soud rozhodne v rozsahu zpětvzetí návrhu též o zrušení rozhodnutí. Jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné.

Soud posuzoval, zda žalovaný skutečně má vážný důvod, proč nesouhlasit s tím, aby řízení v této věci bylo zčásti zastaveno.

Argument žalovaného, že má zájem na tom, aby bylo najisto postaveno, zda za škodu odpovídá či nikoli, soud jako vážný důvod nesouhlasu se zpětvzetím žaloby nehodnotí. Žaloba byla zamítnuta především proto, že žalobce neunesl břemeno tvrzení. Odpovědnost žalovaného za škodu tudíž de facto řešena nebyla. Pokud by odvolací soud sdílel názor soudu prvního stupně a rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil, pak by definitivně – co se odpovědnosti za škodu týče - najisto nebylo postaveno nic. Pokud by odvolací soud názor soudu prvního stupně nesdílel a jeho rozhodnutí zrušil, pak by se předpoklady odpovědnosti žalovaného za škodu řešily stejně (byť jen pro část žalovaného období), protože žaloba nebyla vzata zpět zcela, ale jen zčásti. Judikatura se navíc již shodla v tom, že tento důvod nesouhlasu se zpětvzetím žaloby nelze považovat za vážný důvod, pokud by tomu tak bylo, pak by institut zpětvzetí žaloby zcela postrádal smysl (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.11.2001 č.j. 29 Cdo 2854/2000).

Dosavadní judikatura považuje za důležitý důvod pro další vedení sporu, navzdory vůli žalobce ve sporu dále nepokračovat, okolnosti mající původ spíše v právu hmotném než v právu procesním. (Např. situace, v níž by zpětvzetím žaloby bylo druhé straně zabráněno v tom, aby sama mohla uplatnit svá práva plynoucí z hmotného práva - srovnej například náleží Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 1860/12 ze dne 20. 6. 2013). Pánem sporu je v občanském soudním řízení žalobce, je zásadně na něm, zda ve sporu (v celém jeho rozsahu) hodlá pokračovat. Tento princip převažuje nad argumentem žalovaného, že žalobce (částečným) zpětvzetím žaloby obchází institut koncentrace řízení. Ani tento důvod nesouhlasu tudíž není akceptovatelný. Žalobci je přiznáno ustanovením § 96 o.s.ř. dispoziční právo se žalobou a toto právo může uplatnit i s úmyslem získat případnou procesní výhodu ve sporu současném či budoucím. Zásada koncentrace řízení není tomuto principu nadřazena.

Obdobně je to i s právem žalovaného na zákonného soudce. Ani toto právo samo o sobě nemůže být překážkou pro dispozici se žalobou, která žalobci nepochybně náleží. Možná změna obsazení soudu při novém projednání věci je až následkem právních úkonů, které za řízení činí jeho účastníci. Zákonodárce jistě nezamýšlel, aby účastníci nesměli s ohledem na zachování práva na zákonného soudce činit podání, ke kterým jsou jinak na základě zákona oprávněni.

Žalovaný rovněž namítal, že nesouhlasí se zpětvzetím žaloby z důvodů procesně ekonomických. Spor by dle jeho vyjádření neměl být veden v několika soudních řízeních, když v daném řízení již dospěl do stádia prvostupňového soudního rozhodnutí ve věci s tím, že jeho procesní obrana vyžaduje značné časové a finanční náklady na právní zastoupení a na znalečné.

Tento argument v daném sporu neobstojí. Nebyl veden žádný časově náročný spor, v jehož průběhu by se provedly veškeré myslitelné důkazy. Řízení v prvním stupni skončilo v zásadě ještě dříve, než bylo zahájeno dokazování. Žalovaný vynaložil náklady na znalečné a na zastoupení advokátem. Soud je přesvědčen – vzhledem ke způsobu obrany žalovaného v daném sporu – že náklady, které vynaložil na znalečné, by vynaložil stejně bez ohledu na výši předmětu řízení. Výše skutečných nákladů na zastoupení advokátem se může odvíjet od výše předmětu řízení, to záleží na dohodě účastníka a jeho zástupce. Náhrada těchto nákladů přiznaná rozhodnutím soudu se skutečně odvíjí od ceny předmětu řízení, nutno však konstatovat, že vzhledem k úpravě obsažené v § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. lze předpokládat, že náklady odpovídající té části nároku, o kterou byla žaloba vzata zpět, budou žalovanému nahrazeny.

Vzhledem ke shora uvedenému tudíž odvolací soud podle § 96 odst. 2 o.s.ř. svůj rozsudek v rozsahu zpětvzetí zrušil a řízení v příslušné části zastavil.

O nákladech řízení soud nerozhodoval, vychází z toho, že bylo-li do části žalobou uplatněného nároku podáno odvolání, pak podle výsledku odvolacího řízení bude o nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodovat ten soud, jehož rozhodnutím řízení v celém rozsahu skončí.

P o u ě n í : Proti rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

V Praze dne 10. února 2016

JUDr. Monika Vacková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Petra Valtrová